

serie de autor
Gheorghe Virtosu

IGNORANȚA în brațele omenirii

volumul V

Renașterea

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea privind de la John la Jennifer și invers.

Se uită în spate, crezând că poate mai venise cineva între timp, care îi speriasse pe cei doi? Dar nu văzu pe nimeni.

— Bună seara, oameni buni! Ce este, așteptați pe altcineva? zise Natașa.

— Nu, nu... Poftim, intrați! îi invită Jennifer, preocupată.

— Atunci de ce ne priviți așa, de parcă..., glumi Natașa, intrând.

— Uf, ce poveste! zise John, dând din cap.

— Iarăși poveste? răsese Natașa. Cu voi nu se mai plictisește omul! Ia spuneți, ce s-a mai întâmplat?

John începu să îi povestească despre musafirul neașteptat din acea seară. Jennifer rămăsese în prag, privind afară, căutându-l din priviri pe Sebastian. Ar fi vrut să îi mulțumească pentru gestul făcut pentru cei doi copii. Ieși în stradă, sperând din suflet să-l vadă, dar Sebastian nu mai era. Se lăsa frig și Jennifer se înfioră, strângând în jurul ei șalul pe care îl avea pe umeri. O inundă un sentiment plăcut. Se uită în sus, căci începuse să ningă. Fulgi mari, rari, cernea asupra pământului cerul, din imensitatea sa. Nicio adiere de vânt. Parcă pluteau! Jennifer închise ochii. O liniște de nedescris simți cum o cuprinde.

— Mulțumesc, Doamne, șopti împăcată. Un Crăciun fericit dăruiește tuturor, oriunde ar fi! Inclusiv lui Richard...

Deschise ochii înlăcrimați și privi cum fulgii mari și moi cădeau deși, atingându-i nasul, genele, buzele și înfiorând-o cu răceala lor.

„Noapte de vis/Timp preasfânt/Toate dorm/Pe pământ...”

Ritmuri cristaline, de copii, o distraseră din gândurile sale, făcând-o să se întoarcă. La casa de peste drum, un grup de copii colindători aduceau gazdelor, vestea minunată a sosirii Crăciunului...

CUPRINS

Spania. Spitalul	5
Spania. Aeroportul Gran Canare	68
Senegal. Întoarcerea lui Faraz	71
Italia. Napoli	78
Kuweit	94
Senegal. Dakar	97
Kuweit	111
Senegal	114
Irak, baza militară Basra	114
Senegal. Palosick	119
Senegal. Palosick	156
Irak	164
Senegal	173
Irak. Baza militară Basra	174
Senegal. Dakar	178
Cairo. Aeroport	185
Cairo. Aeroport	204
Cairo	246
Londra	248
Richmond. Anglia	257
Londra. Casa lui Jennifer. Cartier Wembley.	265
Casa nr. 333, Talbot Rd Wembley	
Spania	273
Londra	278
20 decembrie 2005. Londra	497
24 decembrie 2005. Londra	513

Continuare din volumul al IV-lea

Spania

În *Spitalul Juan Carlos* din Las Palmas, la o oră destul de matinală, intrau doi bărbați: unul de 30, iar celălalt de aproximativ 40 de ani.

Purtau amândoi pantaloni negri din stofă, cămașă albă, scrobită, pantofi negri de lac, ochelari de soare – unul, care aducea cu Stalone, în binecunoscutul film *Rambo*, avea ochelari marca Reply, iar celălalt, ochelari George Armani. În orice caz, despre ambii puteai să juri că proveneau dintr-o paradă playboy, abia veneau de la defilare, atât erau de simandicoși, parfumați, cu părul lins. În fine: la patru ace! Ca să nu mai vorbim de bronzul autentic, despre care ai fi jurat că fusese „obținut” în Caraibe. Apariția lor atrase imediat atenția celor două tinere de la recepție, a căror gardă nu se încheiase încă. Cei doi bărbați s-au oprit în fața ușii, uitându-se de jur-împrejur, „scanând” dintru început holul de la intrare. Văzând că fetele îi priveau insistent, se înțeleseră din priviri să le abordeze.

— Bună dimineața! le salutară politicos, într-o spaniolă simpatică, cu un pronunțat accent italian.

Mai ales una dintre fete, Lucinda, îi privi admirativ, umflând ușor nările, adulmecând discret, căci bărbații emanau un miros fin de parfum amețitor, despre care cineva lesne ar fi

© 2019 by Editura Adenium

Această carte este protejată prin legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

VÎRTOSU, GHEORGHE

Ignoranța în brațele omenirii. vol. al V-lea: Renașterea / Gheorghe Vîrtosu - Iași: Editura Adenium 2019

ISBN ROMAN: 978-606-742-323-5

ISBN VOLUM: 978-606-742-324-2

zis că liliecii fac baie în el înainte să plece la vânătoare. Pieptul fetei i se umflă involuntar, dând-o de gol că îi plăcuse bărbatul, uitând să mai expire.

— Bună dimineața, răspunse cealaltă, înghiontind-o pe Lucinda. Cu ce vă putem ajuta, domnilor...?

— Paolo – se prezentă cel tânăr. Eu sunt Paolo!

— Iar eu sunt Fabio! se prezentă și celălalt, zâmbind.

Paolo continuă:

— Am venit în vizită la un pacient.

— Mai exact? La cine? se interesară fetele.

— La Sebastian Modigliani. A fost internat ieri în acest spital, în stare gravă.

Rezidentelor le-a pierit zâmbetul. Se uitară una la alta.

— Ce-i? se încruntă ușor Paolo, văzându-le mimica.

— La domnul Modigliani a venit familia lui. Dumneavoastră cine sunteți pentru el? răspunse tânăra.

— Când? se repezi să întrebe Paolo, care se pare că știa mai bine limba spaniolă, din acest motiv implicându-se mai activ în dialog.

— Aseară, târziu; după miezul nopții...

— Cine anume din familie a venit în vizită la el? interveni imediat Fabio, cu nerăbdare.

— Familia...! păru puțin derutată fata, văzând că cei din fața lor se agită. Soția, fratele, părinții...

Bărbații avură un schimb rapid de priviri.

— Încă mai sunt la el. Nu au coborât încă, consideră fata de cuviință să ofere acest detaliu. Vă rog să îmi spuneți și dumneavoastră, cine sunteți pentru Sebastian - și citi din dosarul acestuia siliabisind - Mo-di-gli-a-ni? repetă Lucinda, întrebarea la care nu i se răspunsese mai devreme.

Bărbatul mai tânăr o privi lung, fără să-i răspundă. Părea să aibă o privire pustiită. Fata îl privea mirată.

— Ce este? șopti bărbatul, pierdut cumva.

— Cine sunteți? întrebă și cealaltă fată, Juliana.

— Ah! Prieteni! Scuze! răspunse acela, fluturând din cap, ca și cum ar fi vrut să înlăture gândul ce-l năpădisese. Și... spuneți că familia lui mai este încă în vizită la Sebastian? continuă Paolo.

— Da! Vreți să vă însoțim la salonul domnului Modigliani? se oferii Lucinda să îi conducă, care părea impresionată de prestața celor doi.

— Ce? Nu! Nu! Mulțumim! nu își putea reveni Paolo din cauza veștii pe care o aflase. Când va ieși familia, vom merge noi. Sper doar să aflu că e mai bine, că a ieșit din starea de șoc. Sper mult!

— Din păcate, prietenul dumneavoastră, nu și-a revenit încă, le răspunseră rezidente într-un glas. Chiar dacă rudele îi sunt alături. Vom vedea acum, la vizita de dimineață.

Bărbații s-au privit din nou. Paolo oftă adânc, jucându-i i ochii în cap, cumva resemnat și încercând să zâmbească, le zise fetelor:

— Ok, domnișoarelor! Vă mulțumim pentru amabilitate!

— Cu plăcere! răspunseră ele, cochetând cu un zâmbet discret.

Bărbații au ieșit. Paolo scoase repede telefonul și formă un număr.

— Sebastian a fost deja vizitat, spuse dintr-o suflare, când i se răspunse.

— De cine? Și când? se auzi în telefon o voce, după ce tăcuse preț de câteva secunde la aflarea acestei vești.

— Aseară după miezul nopții, de patru personae, zise printre dinți Paolo. Se dau drept familia lui: soție, frate, părinți... Tot neamul.

— Și voi, oilor? Iar ați întârziat!
Paolo tăcea.

Respect pentru o prescripție
 În fine... De ce nu vă faceți treaba pentru care sunteți acolo? i se spuse mai departe.

— Cei patru nu și-au încheiat încă vizita, se explică Paolo.

— Ascultă la mine, căscatule! răbufni cel de la telefon.

— De ce sunt căscat? Poate cu adevărat e familia la el?

— Măcar taci din gură! De ce ați ajuns atât de târziu?

Paolo nu mai răspunse.

— Nu plecați de acolo! i se dădu ordin, în telefon. Faceți tot ce vă stă în putință – dar absolut TOT – ca să-l eliminați pe Sebastian. Ai înțeles?

— Da, șopti stins Paolo.

Apoi închise telefonul. Cel de-al doilea bărbat, cel mai în vârstă, Fabio a înțeles ce se stabilise prin acea convorbire. Nu mai întrebă nimic, ci îi zise lui Paolo care se cam pierduse cu firea:

— Hai! Vino! Să ne adunăm puțin...

S-au retras în parcare din apropierea spitalului. Veniseră cu un BMW negru. Au urcat, urmărind din mașină intrarea în spital. Paolo zise la un moment dat:

— Rămânem aici să vedem cine sunt cei care l-au vizitat, apoi când vor ieși, ne facem treaba pentru care am venit.

Fabio nu zise nimic. Paolo scoase dintr-o geantă două halate albe; îi întinse unul lui Fabio, iar acesta îl luă și răspunse cu oarecare întârziere:

— Ok! Așa facem.

Paolo scoase o geantă diplomat din piele de crocodil și o deschise. Erau înăuntru arme automate, cu amortizor.

— Așteaptă! îi dădu Fabio peste mână, părându-i-se că se expun. Sunt oameni în jur! Nici nu e necesar acum.

— Ok, răspunse celălalt cam supărat, punând mâinile pe diplomatul de pe genunchi în timp ce urmărea din priviri curtea spitalului.

În acest timp, Alegria și asistenta-șefă efectuau vizita de dimineață în spital. Când au ajuns la salonul lui Sebastian, ea îi salută pe cei doi polițiști de la intrare, care s-au ridicat din politețe, răspunzându-i Alegriei. Aceasta era însoțită și de o infirmieră care le adusese polițiștilor câte o cafea și un croissant.

— Mulțumim! Mulțumim! răspunseră polițiștii. Vin ca unse!

— Cu plăcere, răspunse Alegria, cu bunăvoință. Ia spuneți-mi, cum e pacientul nostru? Și-a revenit? Știți ceva? Sper că nu a fost deranjat.

— La el este venită în vizită familia, răspunse polițistul mai tânăr.

Alegria se încrunță ușor, crezuse că nu a auzit bine.

— Familia? E la el în vizită? zise ea având nevoie să i se confirme cele auzite.

— Da, confirmă și celălalt polițist. Întreaga familie a venit târziu, azi noapte, împreună cu domnișoara Lucinda de la recepție. Încă mai sunt acolo! Și soția, și fratele, și...

— Da, și părinții, adăugă partenerul polițistului.

Alegria nu mai zise nimic; se uită la infirmieră care era șocată! Deschizând ușa cu oarece precauție, intră în salon împreună cu aceasta. Se blocă negăsind pe nimeni acolo! S-a apropiat de pat și găsi firul conectat la aparatul de monitorizare, „păcălind” medicul din camera de gardă să creadă că pacientul are puls. Alegria se uită la fereastră. Era deschisă. Se apropie, se uită în jos, nimic. Simți cum inima i-o ia la goană. Într-un suflet se îndreptă spre ușă, strigând la poliție:

— Nu e bine! Chemați urgent poliția!

Cei doi jandarmi de la ușă, sărmanii, mai-mai să se înece, tocmai sorbiseră o gură de cafea.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? îi ieșiră în cale Alegriei.

— Pacientul! Nu-i pacientul! A dispărut Sebastian Modigliani!

Unul dintre cei doi polițiști scapă cafeaua jos. Celălalt se uită la dânsul nevenindu-i să creadă. Lăsă și acesta ceașca undeva pe o măsuță și intrară amândoi val-vârtej în salon. Rămaseră cu gura căscată; cel mai tânăr scoase stația strigând:

— Mă numesc caporal Javier Gonzalo! Avem nevoie de ajutor! Sebastian Modigliani, bărbatul răstignit, găsit ieri, a dispărut din spitalul Juan Carlos, din Las Palmas. Credem că a fost răpit de patru persoane care s-au declarat ca fiind din familie, doi bărbați, unul de 40 și unul de 60 de ani și două femei, aceleași vârste, dădu toate informațiile pe care le dețineau.

— Voi unde erați? i se răspunse în stație.

— Vă voi prezenta raportul detaliat al situației, însă acum avem nevoie de ajutor urgent!

Alegria, infirmiera, polițiștii au ieșit în fugă, căutând prin toate celelalte saloane, stârnind pe palier o stare de panică generală. Alegria sună la recepție:

— Toți cei care au fost astă-noapte de gardă, să se concentreze și să-l caute pe Sebastian Modigliani prin spital! Blocați intrările, nimeni nu mai intră și nu mai iese din spital. Stând în mașină și urmărind intrarea, în timp ce își îmbrăcau halatele așteptând să vadă ieșind rudele lui Sebastian, Paolo și Fabio auziră brusc sirene ale poliției. Mulțime de mașini veneau spre spital și intrau în curtea acestuia, cu viteză mare, de le săreau roțile.

— Ce să mai fie și asta? întrebă încet Fabio dezbrăcând repede halatul.

— Poate că... a murit Sebastian? îi zise Paolo. Uite ce e: tu vei rămâne aici.

Paolo își termină de încheiat halatul, își luă arma, o puse sub haină și ieși repede din mașină. Se strecură prin mulțime cu destulă ușurință, chiar și printre polițiști și intră la recepție. Le găsi pe cele două rezidente plângând în fața Alegriei, în timp

ce îi explicau acesteia ce se întâmplase în timpul nopții. Paolo se retrase și se opri în fața unei doctorițe care ieșea dintr-un salon de la parter, împingând un scaun cu roțile în care se afla o fetiță de 10 ani. Avea mâinile și picioarele în ghips.

— Aveți cumva idee ce se întâmplă? Am fost ieșit puțin din spital și...? o întrebă Paolo, deghizat în medic.

— Se pare că a dispărut un bărbat care a fost păzit de poliție, în timpul nopții, se grăbi doctorița să îi demonstreze tot ce știa. Deși era sub protecția poliției, azi au găsit salonul gol.

— Vorbiți cumva de bărbatul arătat la știri? Care a fost găsit pe mare, răstignit pe cruce, împreună cu doi copii? voi Paolo să se convingă că vorbesc despre aceeași persoană care îl interesa și pe el.

— Da, despre bărbatul acela, răstignit pe cruce, e vorba, îi confirmă doctorița. Cică l-a vizitat azi noapte familia și din acel moment nu se mai știe nimic. Doar că azi dimineață au găsit salonul gol! repetă ea.

— Aha! Mulțumesc..., răspunse Paolo și se grăbi să iasă din spital.

Merse la mașină, dezbrăcându-se din mers de halat. Îl aruncă pe bancheta din spate a mașinii urcând repede în dreapta. Fabio, aflat la volan, îl privea cu gura căscată. Crezu pentru moment că își încheiase misiunea.

— Plecăm! îi zise Paolo, fără să apuce să îi mai explice ceva.

— De ce? întrebă celălalt, dând în bâlbâială. S-a rezolvat? Sau tu..., dădu în bâlbâială.

— Lasă întrebările; fă ce-ți spun!

Fabio porni mașina, în timp ce Paolo scoase telefonul și informă despre cele aflate.

— Veniți chiar acum la bază! i se spuse, după ce interlocutorul tăcuse preț de câteva secunde.

După care închise. Paolo ținu puțin telefonul în mână, jucându-se cu el, atingându-l de tâmplă, după care îi zise lui Fabio:

— Plecăm la Barcelona!

— Și cum rămâne cu Sebastian? zise Fabio, atent la trafic, încercând să se orienteze din mers la ce spunea colegul său.

— Nu mai e treaba noastră, dădu Paolo din mână, întorcând capul spre fereastră.

Hărmălaia care se iscase în spital, țipătul sirenelor mașinilor de poliție, o treziră pe Jennifer. Se concentră să-și dea seama ce se aude, era buimacă de somn. Se uită repede spre patul de alături. John dormea, astfel încât răsuflă ușurată. Se ridică din pat și se uita spre patul lângă care seara trecută citea o femeie la căpătâiul unui bătrân. Aceasta se uita acum pe geam. Se duse și Jennifer repede, la fereastra de lângă patul său, în cămașă de noapte, cum se afla. Văzu multă poliție, mașini, practic spitalul era înconjurat. Se retrase, închizând geamul, pentru ca nu cumva zgomotul de afară să îl trezească pe John, chiar dacă în salonul lor, rând pe rând se treziseră toți pacienții, interesându-se ce se petrece. Ușa salonului se deschise în acel moment și intrară doi polițiști. Jennifer tresări, apropiindu-se de patul copilului. Noii venți erau însoțiți de Alegria, care era tare furioasă pe situație. Se uitau prin salon fără să țină cont de panica stârnită între pacienți. Când s-au convins că cel căutat nu era acolo, Alegria se apropie de Jennifer.

— Tu nu l-ai văzut pe...

John deschise ochii brusc în acel moment. Îi văzu pe cei doi polițiști lângă Jennifer și sări din pat, lipindu-se de ea, prinzând-o strâns de mână. Nu mai ținea cont că îl doare piciorul.

— Ce este, mamă? Ce s-a întâmplat? șopti către Jennifer.

— Bună, John! Cum ai dormit? îl salută Alegria.

— Bine, răspunse John cu jumătate de voce, nescăpând din ochi polițiștii.

— Spune-mi, te rog, tu l-ai văzut aseară pe Sebastian Modigliani? Bărbatul răstignit pe cruce? îl întrebă ea mai departe.

— Nu, răspunse repede John. Vă amintiți că v-am întrebat de starea lui și mi-ați spus că era încă inconștient!

— Dar ce s-a întâmplat, Alegria? se interesă Jennifer.

Alegria privi spre poliție, sperând să răspundă aceștia.

— Dumneavoastră îl cunoașteți pe domnul Sebastian Modigliani? o întrebă unul dintre polițiști pe Jennifer.

— Nu. Nu l-am văzut decât la știri, când au arătat la televizor cum i-au găsit pe mare, cu fiul meu, se bâlbâi Jennifer, fără să-și dea seama de ce ce i se pusese această întrebare.

Observa că orice contact cu organe ale legii o deruta. Devenise alergică la tot ce căpăta iz de situație conflictuală.

— Ce se întâmplă? Mamă, ce este? o trase John de mână, încetșor.

Polițistul se uită la el:

— Astă noapte pe Sebastian Modigliani l-a vizitat *familia*. Patru membri mai exact: soția, fratele și părinții lui, zise el, îndreptându-și din nou atenția spre Jennifer.

— Și ce e rău în asta? nu pricepu ea.

— Nu e rău nimic, în aparență, zise Alegria. Doar că în urma acestei vizite au dispărut cu toții! Inclusiv pacientul! Fără urmă, fără nicio informație. Nici din spital nu știe nimeni, nici polițiștii care îl păzeau, culmea, la ușă! Acum derulăm o anchetă legată de dispariția lui, din acest motiv ne aflăm aici. Jennifer îi strânse mâna lui John, uitându-se protector la dânsul.

— Bine. Ne scuzați! au dorit polițiștii să încheie vizita inopinată, într-un mod civilizat. Dacă oricine dintre dumneavoastră, veți avea noutăți în legătură cu această dispariție sau

poate dacă îl vedeți întâmplător prin spital, vă rugăm să o anunțați pe doamna Alegria Santana! au arătat la aceasta.

Cum Jennifer și John stăteau alăturați, strângându-și mâinile, au văzut că în salon aproape că a dat buzna Yasir. Cu ochii mari, ușor speriat se apropie de ei doi, fără măcar să îi bage în seamă pe ceilalți.

— Jennifer, John, sunteți bine? E totul în regulă cu voi? se interesă de dânșii.

— Da. Nu-ți face griji, îi zise Jennifer, mulțumind Domnului în sinea ei pentru oamenii pe care i-i scosese în cale prin acest lanț de evenimente.

— Cine sunteți? voi poliția să îi atragă atenția acestuia.

— Dânsul este cu noi, interveni Jennifer.

Polițiștii se uită imediat la Alegria, iar aceasta se grăbi să confirme:

— Așa este! Domnul a venit împreună cu doamna Wilson, după John. Tocmai din Senegal! Numai că a dormit într-un alt salon și probabil agitația creată, l-a alertat, îl privi pe acesta în timp ce vorbea și Yasir confirmă. Să nu uităm prin ce a fost nevoit să treacă și John, astfel că reacția domnului este chiar îndreptățită, dacă nu meritore!

— A dormit în spital? zise unul dintre polițiști, ridicându-și sprânceana dreaptă a nedumerire și privind suspicios spre Yasir.

— Autoritățile dumneavoastră ne-au luat ieri interviu; puteți să îi sunați și veți vedea. Deja au documentele mele, identitatea mea, se enervă Yasir.

Cei doi polițiști s-au privit între ei.

— Întocmai; această familie a trăit o adevărată tragedie, le explică Alegria. Nu puteau să îl lase singur pe copil, după ce a fost nevoit să treacă prin ce a trecut. Eu le-am înțeles trăirile și eu personal le-am propus să rămână peste noapte în spital.

În plus, era foarte târziu. Unde să se mai ducă? Și eu dacă eram în locul lor nu m-aș mai fi dezlipit de copil.

Polițiștii nu mai avură încotro.

— Aha! Bine, atunci, zise polițistul după ce îi mai cercetă o dată din priviri pe Jennifer, John și Yasir.

— Da! Să continuăm căutările în alte saloane, propuse Alegria. Vă cerem scuze pentru deranj! Ne vom vedea mai târziu! Vedeți că bucătăria s-a deschis deja! le zise celor din salon și plecă însoțită de polițiști.

— Jennifer, ce se întâmplă? o întrebă Yasir pe aceasta când au rămas singuri. Ce control? Ce anchetă?

— Sebastian! strigă John în gura mare, nemaiținând cont de nimic. Sebastian, cel pe care l-am găsit noi răstignit pe mare, a dispărut azi noapte din spital!

— A dispărut? Cum să dispară? nu pricepu Yasir. Era inconștient!

— Doamna asistentă spune că azi noapte, târziu, l-a vizitat familia și dimineață au descoperit că nu mai era în salon! Nu a mai fost găsit nimeni. Nici familia nu a fost văzută ieșind. Unde mai pui că la ușă păzeau doi polițiști, îl completă Jennifer pe fiul său.

Yasir se uită lung către ușă, pe unde abia ieșise poliția, apoi o fixă pe Jennifer cu privirea.

— Mda, murmură în sinea lui, gânditor.

— Ce... mda? își ridică John privirea spre el.

— Chiar, la ce te gândești? îl întrebă și Jennifer, pe Yasir.

— Se vede că acest Sebastian a fost implicat în niște istorii necurate...

— Ce te face să crezi asta? zise John.

— Uită-te și tu: italian de origine, descoperit pe mare, răstignit pe cruce. Pe apă...

— Da, deveni John gânditor.

— Ce este? vru să știe Yasir.